

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Маріуполь

«31» серпня 2021 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях майор юстиції Заїка Вадим Васильович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2201505000000223, внесеного до ЄРДР 06.05.2015 за фактом вчинення злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 110 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 110 КК України, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Пінчука Андрія Юрійовича, 27.12.1977 року народження, уродженця м. Тирасполь МССР, громадянина України, не судимого, освіта вища, зареєстрованого за адресою:

документований паспортом громадянина України серії КМ 826747, виданий Приморським РВ ГУ ДМС в Одеській області 20.02.2013,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, – участь у терористичній організації, та вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, – умисні дії, вчинені з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, за наступних обставин:

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється

на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно вимог ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань по Заключному акту Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності,

територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади та Збройних Сил Російської Федерації (далі - ЗС РФ) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Своїх злочинних цілей представники влади і ЗС РФ вирішили досягти зокрема шляхом створення і фінансування терористичної організації на території України.

Так, 07 квітня 2014 року у м. Донецьку Донецької області під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади РФ та ЗС РФ з метою здійснення терористичної діяльності утворено «Донецьку народну республіку» (далі «ДНР»), одним із основних завдань якої є зміна меж території та державного кордону України шляхом озброєного насильницького захоплення та утримання її значної частини, тобто на порушення порядку, встановленого Конституцією України. Вказана організація є стійким об'єднанням невизначеного кола осіб (більше трьох), що створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, та в якому її структурні підрозділи здійснюють терористичну діяльність з відома керівників (керівних органів) усієї організації, а тому у відповідності до абз. 19 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

При цьому, терористична діяльність відповідно до статті 1 Закону охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над

фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях; організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання терористів; пропаганду і поширення ідеології тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

У зв'язку з чим 07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі - АТО) із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань, яка тривала до 30 квітня 2018 року та надалі відповідно до указу Президента № 116/2018 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 квітня 2018 року отримала формат «операції Об'єднаних сил» із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій і Луганській областях.

Водночас, керівниками терористичної організації «ДНР» з метою досягнення вищевказаного плану та зміни меж території та державного кордону України у складі терористичної організації зорганізовано окремі організовані групи для здійснення ними злочинної діяльності по закріплених напрямках, тобто окремих злочинів на підтримку діяльності терористичної організації в цілому. В межах вказаних організованих груп розділені функції між її учасниками з ієрархічним закріпленням їх обов'язків.

Умовно такі організовані групи поділені на так звані «політичний» та «силовий» блоки, та подекуди окремі організовані групи виконують функції обох блоків.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до вказаних блоків.

Так, на учасників «силового» блоку (незаконних збройних формувань та терористичних груп) відповідно до плану спільних злочинних дій покладаються наступні обов'язки:

- ведення терористичної діяльності проти органів державної влади, військових підрозділів України та мирного населення, а саме здійснення з використанням невстановленої органами досудового розслідування, військової техніки, в тому числі артилерійського озброєння (самохідні артилерійські установки, реактивні системи залпового вогню, тощо), вогнепальної зброї (кулемети, автомати, гвинтівки, тощо) та боєприпасів (артилерійські снаряди, міни, гранати, тощо) терористичних актів (обстріли з артилерійського озброєння та вогнепальної зброї) відносно військовослужбовців Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяних в проведенні антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил на території Донецької області, працівників органів влади України та інших осіб, в тому числі і мирного населення, з метою дестабілізації обстановки на території Донецької області та України в цілому, сприяння втрати авторитету органів державної

влади України та сприяння подальшому захопленню території Донецької області не передбаченими законом збройними формуваннями терористичної організації «ДНР»;

- організація та ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних сил України, задіяними у проведенні антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил;

- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;

- вчинення терористичних актів та диверсій на території України;

- з метою опору представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними силами України, організація у групи осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «ДНР», озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями;

- вербування нових учасників до складу силового блоку «ДНР» (не передбачених законом збройних формувань) та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області;

- захоплення зброї чи заволодіння у інший спосіб боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил та забезпечення власної злочинної діяльності;

- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу легітимну владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку при проведенні незаконного референдуму на території “ Донецької області про визнання суверенітету незаконного державного утворення «ДНР», а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;

- організація поставок зброї, бойових припасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації;

- організація виробництва, налагоджування ремонту деяких видів зброї та бойових припасів, створення так званого військово-промислового комплексу «ДНР»;

- незаконне переслідування фізичних та юридичних осіб, які перебувають як на тимчасово окупованій території, так і за її межами, за невиконання ними вимог учасників терористичної організації «ДНР», в тому числі і незаконне позбавлення волі таких осіб, заволодіння їх майном на користь терористичної організації «ДНР» тощо.

На учасників політичного блоку відповідно до плану спільних злочинних дій покладаються наступні обов'язки;

- створення так званих органів державної влади «ДНР» та організація їх діяльності;

- видання так званих нормативно-правових, актів від імені не легітимних органів державної влади «ДНР»;

- організація та проведення незаконного референдуму на території Донецької області про визнання суверенітету «ДНР» як державного утворення;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності терористичної організації «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з терористичною організацією «Луганська народна республіка» та її керівниками з метою координації дій, спрямованих на повалення конституційного ладу та захоплення державної влади її Україні, а також дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності терористичної організації «ДНР», що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам України та Збройним силам України;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітації, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції/операції Об'єднаних сил та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до повалення конституційного ладу і захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» (не передбачених законом збройних формувань) для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «ДНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

З квітня 2014 року учасники терористичної організації «ДНР», реалізуючи злочинний умисел представників влади РФ і ЗС РФ щодо досягнення зазначених завдань, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення та впливу на прийняття рішень органами державної влади і місцевого самоврядування, зокрема щодо визнання легітимності діяльності «ДНР» та влади її керівників, здійснюють захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Донецької області, акти застосування збройної сили проти держави України, чинять збройний опір військовослужбовцям Збройних Сил України та правоохоронним органам

України, задіяним у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

Як наслідок, під контролем представників терористичної організації «ДНР» опинилась частина території Донецької області, визначена постановою Верховної Ради України № 254-VIII від 17.03.2015 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями», постановою Верховної Ради України № 252-VIII від 17.03.2015 «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, в яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування».

Чисельні злочини, вчинені представниками терористичної організації «ДНР» або за їх участі знайшли своє відображення у зверненнях Верховної Ради України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання «ДНР» терористичною організацією. Зокрема, у Зверненні ВРУ до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року за № 129-VIII, та Зверненні до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою ВРУ від 14.01.2015 за № 106-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого Російською Федерацією міжнародного тероризму» від 22.07.2014 за № 1597-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» від 21.04.2015 за № 337-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» від 22.07.2014 за № 1596-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організації «ДНР» та «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» від 04.02.2015 за № 145-VIII.

Факт створення «ДНР» за підтримки та під контролем Російської Федерації визнано Резолюцією ПАРЕ від 12.10.2016. При цьому в Резолюції зазначено, що «ДНР» та всі її «установи» не мають будь-якої легітимності у відповідності з українським або міжнародним правом.

Одним з незаконних збройних формувань у складі терористичної організації «ДНР» є так зване «ministerium государственной безопасности ДНР» (далі «МГБ ДНР»), організоване у липні 2014 року для силового забезпечення утримання окупованої території Донецької області, залякування населення, протидії правоохоронним органам України та військовим

формуванням, задіяним в антитерористичній організації/операції об'єднаних сил, вчинення терористичних актів як на окупованій території Донецької області з метою провокації, так і на території, підконтрольній українській владі, для залякування та ускладнення конфлікту. Для маскування своєї протиправної діяльності керівниками терористичної організації «ДНР» вчинено дії, направлені на легалізацію вказаної організації шляхом видачі так званих нормативних документів, які начебто регулюють діяльність «МДБ ДНР», але які є нелегітимними, та з точки зору українського та міжнародного законодавства нікчемними.

Так, 17.07.2014 так званим «председателем Совета Министров ДНР» Бородаєм О.Ю. видано документ, що має ознаки нормативно-правового, але відповідно до законодавства України є нікчемним, а саме постанову № 17-5 від 17.07.2014 «О создании Министерства Государственной Безопасности Донецкой Народной Республики». Надалі, 12.12.2014 так званим «председателем Народного совета ДНР» Пургіним А.Є. видано документ, що має ознаки нормативно-правового, але відповідно до законодавства України є нікчемним, а саме «постановление народного совета ДНР № 1-39П-НС от 12.12.2014 «О принятии Закона Донецкой народной республики «О министерстве государственной безопасности»».

При цьому за рішенням керівників терористичної організації «ДНР» вся власність, нерухомість, територія, архіви та інші ресурси Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Управління державної охорони України, Державної прикордонної служби, що залишились на тимчасово окупованій території у Донецькій області, захоплені та незаконно передані до відання «МГБ ДНР».

Так, незаконне збройне формування «МГБ» терористичної організації «ДНР» має чітку структуру ієрархію з розподілом функцій, визначенням керівників як групи в цілому, так і окремих її підрозділів, матеріальну базу у вигляді незаконно захоплених приміщень, техніки та озброєння.

Також організаційну структуру складають підрозділи, а саме: «управления», не менше шести «отделов» (зокрема «следственные отделы»), «служба пограничной охраны МГБ ДНР», «служба специальных операций МГБ ДНР», територіальні підрозділи «МГБ ДНР» у містах Горлівці, Новоазовську, Макіївці, Торезі. Загалом кількісний склад організованої групи - «министерство государственной безопасности ДНР» складає не менше 700 осіб, які самовільно та незаконно наділили себе правом носіння та використання зброї й спеціальних засобів, та всупереч діючого законодавства України, перебрали на себе окремі функції з:

- проведення так званої «контрразведывательной деятельности», спрямованої на протидію підрозділам Збройних Сил України, Служби безпеки України та інших формувань, залучених до проведення антитерористичної операції/операції Об'єднаних сил на території Донецької області;

- проведення так званої «разведывательной деятельности», спрямованої на протидію підрозділам Збройних Сил України, Служби безпеки України та

інших формувань, залучених до проведення антитерористичної операції/операції Об'єднаних сил на території Донецької області;

- так званої «пограничної деятельности», спрямованої на забезпечення пропускного режиму на ділянках кордону, що підконтрольні представника терористичної організації «ДНР», тощо.

Так, 12.11.2014 Пінчук А.Ю., перебуваючи в м. Донецьку Донецької області, усвідомлюючи, що діяльність терористичної організації «ДНР» та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, з метою досягнення злочинних цілей вказаної терористичної організації щодо насильницької зміни меж території України, діючи умисно, добровільно вступив до складу цієї терористичної організації, будучи так званим «указом главы ДНР» Захарченка О.В. за № 9 від 12.11.2014 Пінчука А.Ю. призначеним «министром государственной безопасности ДНР».

Будучи «министром государственной безопасности ДНР», Пінчук А.Ю., знаходячись у незаконно зайнятому представниками «ДНР» приміщенні будівлі «МГБ ДНР» на бульварі Шевченка, 26 у Ворошиловському районі м. Донецька, діючи умисно, з корисливих мотивів, за попередньою змовою з іншими учасниками терористичної організації «ДНР», вчиняв дії, спрямовані на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, а також утримання захопленої незаконними збройними формуваннями частини території Донецької області.

Так, до обов'язків Пінчука А.Ю. входила організація:

- виявлення, попередження та припинення розвідувальної та іншої діяльності спеціальних служб і організацій іноземних держав, а також окремих осіб, спрямовану на завдання шкоди безпеці «ДНР»;
- отримання розвідувальної інформації в інтересах «ДНР»;
- зовнішньої розвідувальної діяльності з території, яка перебуває під контролем учасників терористичної організації «ДНР»;
- виявлення проукраїнськи налаштованих громадян, отримання від них інформації, необхідної для забезпечення діяльності терористичної організації «ДНР»;
- заходів з підтримки мобілізаційної готовності «МГБ ДНР» тощо.

Також, Пінчук А.Ю., перебуваючи на посаді «министра государственной безопасности ДНР», будучи особою, на яку покладено персональну відповідальність за виконання завдань та функцій так званого «МГБ ДНР», налагодив взаємодію з окремими засобами масової інформації, використовуючи їх для висвітлення діяльності «ДНР» та пропагандистської роботи з популяризації служби «МГБ ДНР», зокрема через мережу Інтернет, та формування думки серед населення і світової спільноти як про законність власних дій, так і про легітимність створення та діяльності «ДНР».

В подальшому, так званім «указом глави ДНР» Захарченка О.В. за № 83 від 01.03.2015 Пінчука А.Ю. звільнено посади «міністра державної безпеки ДНР».

Таким чином, в період часу з 12.11.2014 по 01.03.2015 Пінчук А.Ю., перебуваючи як учасник терористичної організації «ДНР» на посаді «міністра державної безпеки ДНР», знаходячись у будівлі «МГБ ДНР» за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, бульвар Шевченка, 26, вчинив умисні дії, спрямовані на досягнення загальної злочинної мети терористичної організації «ДНР» - зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, Пінчук А.Ю. обґрунтовано підозрюється в участі у терористичній організації, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, та вчиненні умисних дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України за попередньою змовою групою осіб, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

Вадим Васильович
Заїка

ПОГОДЖЕНО

Процесуальний керівник -
прокурор відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях щодо злочинів,
вчинених на тимчасово окупованих територіях
у Донецькій області та в умовах збройного конфлікту,
управління нагляду у кримінальних провадженнях щодо
злочинів, вчинених на тимчасово окупованих територіях
у Донецькій області та в умовах збройного конфлікту,
Донецької обласної прокуратури

Дмитро Валерійович
Пилипенко

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Згідно з ч.2 ст.258-3 КК України, звільняється від кримінальної відповідальності за діяння, передбачене ч.1 ст.258-3 КК України, особа крім організатора і керівника терористичної групи чи терористичної організації, яка добровільно повідомила правоохоронний орган про відповідну терористичну діяльність, сприяла її припиненню або розкриттю злочинів, вчинених у зв'язку із створенням або діяльністю такої групи чи організації, якщо в її діях немає складу іншого злочину.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний

« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2021 року.

Захисник: _____

« 14 » год. « 15 » хвилин « 31 » 08 _____ 2021 року.

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 Управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

В.В. Заїка